

РЕШЕНИЕ

№ 1196

гр. София, 25.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 10.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **10863** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Х. К. В. /С. К. V./ гръцки гражданин срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-0938-001456/04.10.2020 г., издадена от полицейски инспектор в Сектор „Пътна полиция“- П. при ОДМВР- П.. Жалбоподателят релевира доводи, че заповедта е незаконосъобразна, неправилна, необоснована и поставена в противоречие с процесуалния, и материалния закон, както и в противоречие с действителната фактическа обстановка. Иска се отмяна на оспорената заповед, при условията на алтернативност да се измени обжалваната заповед и да се определи срока на ПАМ в минимален размер. Твърди се, че акта е немотивиран. Освен това в акта и в НП се установявало различие в часа на извършване на нарушението, а именно било отразено, че на 04.10.2020 в 3.40 часа В. управлявал автомобила след употреба на алкохол, установено с Алкотест дреггер в 3.24 часа, т.е. оказвало се, че контролните органи установили употребата на алкохол 16 минути преди да спрат водача за проверка. Освен това процедурата била опорочена доколкото се касаело за чужд гражданин, за когото нямало доказателства, че владее говоримо и писмено български, въпреки което не бил назначен преводач в хода на административното производство. Оспорва се и факта на употреба на алкохол в посочения ден и час. Моли съда да отмени изцяло оспорваната заповед.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, чрез процесуален

представител поддържа жалбата и моли съда да я уважи. Прилага влязло в сила решение, с което е отменено наказателното постановление.

Ответникът, в придружително писмо моли жалбата да бъде оставено без уважение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител, не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, съобразно закона и вътрешното си убеждение, намира за установено от фактическа страна следното:

На 04.10.2020 г., жалбоподателят С. К. V. управлявал товарен автомобил марка „Форд Р.“, с рег. [рег.номер на МПС] АМ в [населено място], по [улица], до магазин „Б.“ с посока на движение към [улица], където бил спрял за проверка. В хода на проверката същият бил тестван за алкохол в 3:24 часа на 04.10.2020 г. с техническо средство „Дрегер алкотест“ 7510, с фабричен номер А. 0254, който отчетел положителен резултат от 0.95 промила в издишвания от водача въздух.

На водача бил издаден талон за медицинско изследване № 0001483, връчен лично на жалбоподателя срещу подпис.

На място, на жалбоподателя С. К. V. бил съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 299463/04.10.2020г., за нарушение по чл.5, ал.3, т.1, пр.1 ЗДвП ЗДвП.

Въз основа на съставения АУАН полицейски инспектор в Сектор „Пътна полиция“ – П. към ОДМВР-П. издал оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-0938-001456/04.10.2020 г. по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, с която е отнето временно свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя С. К. V. за срок не повече от 18 месеца. Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 04.10.2020 г., срещу подпис.

Тази фактология се установи по несъмнен начин от приложените и приобщени по делото писмени доказателства, съдържащи се в административната преписка. В преписката е приложено и издаденото въз основа на акт Наказателно постановление № 20-0938-003658/04.10.2020 г., с което е ангажирана административнонаказателната отговорност на С. К. V., отменено с влязло в сила Решение №260194/10.12.2020 г. по д. №2070 по описа за 2020 г. на РС-Плевен /л.18-23/.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая оспорената заповед е издадена от

полицейски инспектор в Сектор „Пътна полиция“ – П. към ОДМВР-П., поради което и предвид приложената заповед № 3163-27 от 03.01.2018 г., е налице материална компетентност на издателя ѝ.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съдържа реквизитите по чл. 59, ал.2 от АПК, като са посочени фактическите и правни основания за налагането на принудителната мярка. Такива се съдържат и в АУАН, на който се позовава изрично органа издал процесния административен акт.

По същество, оспорената заповед е и материално законосъобразна.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на посочената по-горе дата и място жалбоподателят С. К. V. управлявал посочения товарен автомобил с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, а именно 0.95 промила в издишвания от водача въздух, установена с техническо средство „Дрегер алкотест“ 7510, с фабричен номер А. 0254. Жалбоподателят не ангажира доказателства за опровергаване на тези констатации, нито относно управлението на посоченото МПС на изписаната дата и място, нито относно отчитането на концентрация на алкохол в кръвта му чрез дрегер над допустимите норми. На жалбоподателя е връчен редовно талон за изследване, но липсват доказателства същият да е дал кръвна проба.

Описаното в заповедта фактическо основание за издаването ѝ представлява правопораждащия юридически факт, от който органът черпи правомощията си и въз основа на който се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразността на властническото произнасяне. С позоваването на АУАН в заповедта за прилагане на ПАМ, той се приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. В случая обаче в заповедта не се прави директно препращане към АУАН относно фактите, а е налице фактическо описание и съответните правни основания. Предвид това е и неоснователно позоваването на отмененото НП. Несъмнено АУАН и заповедта за налагане на ПАМ имат различна природа, а именно с акта се поставя началото на административнонаказателно производство, докато ролята на заповедта за налагане на

ПАМ е с превантивен характер, за да осуети възможността на дееца да извърши други подобни нарушения, като тази мярка не съставлява вид административно наказание (Арг.: чл. 12 и чл. 13 ЗАНН). Поначало административният акт, с който се прилага превантивна ПАМ предхожда наложеното на адресата административно наказание с правораздавателен акт на административнонаказателна юрисдикция (НП), като двата акта имат общ правопораждащ юридически факт - допуснатото закононарушение. Всеки от тях обаче има различно предназначение и самостоятелни правни последици, поради което не се касае за дублиране на административна отговорност като вид юридическа отговорност за правонарушението. Административнонаказателната отговорност се свежда до осъществяване на санкции, предвидени за виновно неизпълнение на административноправни задължения, докато ПАМ са форма на изпълнително-разпоредителна дейност, чрез която в предвидените от закона случаи се упражнява държавна принуда.

Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване положителните действия на субекта на правоотношението, в случаите по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП ПАМ се прилага под прекратително условие - "до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца". За да наложи ПАМ, за компетентния орган е достатъчен съставеният АУАН с констатирано от компетентните лица нарушение, което при условията на обвързана компетентност го задължава да наложи посочената мярка.

Наведените от жалбоподателя доводи за допуснати процесуални нарушения в хода на процедурата по съставяне на АУАН, свързани с невладеене на български език от страна на жалбоподателя са неотнормими към това производство. Съгласно чл. 14 АПК производствата се водят на български език и ако лицата не го владеят могат да ползват преводач от посочен от тях език. В случая няма данни по делото водачът на МПС да е твърдял, че не владее български език и да е поискал назначаване на преводач. Същият е подписал процесната заповед, талона за медицинско изследване, както и договор за правна помощ и пълномощно за адв. Л., всички издадени на български език. При това положение и доколкото лицето не е възразило при връчване на оспорваната заповед, следва да се приеме, че правото му защита не е нарушено, още повече, че в хода на съдебно производство по обжалване същият е представляван от надлежен процесуален представител - адвокат.

Съдът намира за неоснователен довода на жалбоподателя, за незаконосъобразност на акта, предвид установеното различие в часа на извършване на нарушението, а именно - на 04.10.2020 в 3.40 часа В. управлявал автомобила след употреба на алкохол, установено с Алкотест дреггер в 3.24 часа. Не се обори по делото, че на 04.10.2020 г. на посоченото по-горе място жалбоподателят е управлявал индивидуализирания товарен автомобил. Не се обори, че проверката с дреггер е била извършена на същата дата в 3.24 часа, предвид отчетения тогава положителен резултат. При това положение изписания по-горе в акта час е неотнормим към момента на установяване на самото нарушение. Безсъмнено няма как водача да бъде проверен с техническото средство преди да бъде спрян за проверка. Ето защо отразеното в акта не води до накърняване правото на защита на жалбоподателя, както и не се препятства осъществяването на съдебния контрол за законосъобразност на обжалвания в настоящото производство административен акт.

Априори, органът е посочил фактическите обстоятелства, които съставляват основание по закон за издаването на заповедта и е цитирал относимата правна уредба,

т.е. заповедта за прилагане на ПАМ съдържа необходимите реквизити, визирани в разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП, вр. с чл. 59, ал. 2 АПК.

Относно срока на мярката, следва да се отбележи, че с процесната заповед административният орган е посочил само максималния срок, за който мярката се прилага – не повече от 18 месеца, като в случай на окончателно решаване на въпроса за отговорността на лицето в рамките на посочения период, мярката се преустановява. В случая безспорно с оглед ангажираните от страна на жалбоподателя, чрез процесуалния му представител доказателства е решена административно наказателната отговорност на субекта, с посочено по-горе влязло в сила съдебно решение, с което е отменено наказателното постановление. С фактът на отмяна на НП се преустановява ПАМ, но това не влече след себе си автоматично отмяна на процесната заповед за налагане на ПАМ. Законосъобразността на заповедта за налагане на ПАМ се съобразява към датата на издаването ѝ. Според този състав на съда заповедта за налагане на ПАМ е редовно връчена на жалбоподателя и той е разполагал с възможност да я оспори в законоустановения и посочен в акта 14-дневен срок, което той е сторил.

Съдът намира, че мярката се явява напълно съответна и на целта на закона, а именно да се предотврати извършването на административни нарушения и настъпването на евентуални вредни последици от тях.

Предвид изложеното, съдът намира, че заповедта за налагане на ПАМ се явява законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 73 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. К. В. /С. К. V./ гръцки гражданин срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-0938-001456/04.10.2020 г., издадена от полицейски инспектор в Сектор „Пътна полиция“ - П. при ОДМВР- П..

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: